

— Съ този влакът обикновено идатъ малко пжтници за Шейново, — добави тя.

И всичко вървѣше, каточе бѣхме заедно отъ много дълго време. А ние все още не бѣхме се разгледали единъ другъ. Тя разбра, че тукъ азъ ида за първи пжтъ, но не ме попита защо.

Дъждътъ постепенно спираше.

* * *

Бѣхме вече въ колата и звънцитѣ на конетѣ пѣха по пжтя. Понѣкога колелата потѣваха въ лепкавата калъ, конетѣ намаляваха хода, и коларътъ се провикваше.

Ние седѣхме единъ до другъ безъ да говоримъ, и топлината на тѣлата ни пробѣгваше на тръпки по насъ. Тя гледаше въ тъмнината и се притискаше до менъ. Съ едната ржка държеше чантичката си. Дали ѝ бѣше студено? Или се страхуваше? Може би си спомняше нѣщо.

Изведнѣжъ тя хвана ржката ми и заплака. Този внезапенъ избликъ не ме учуди, защото вече разбрахъ — и тя бѣше сама. Не си помислихъ нищо лошо за нея.

Тя все по-силно стискаше рждетѣ ми и съ това изказваше много думи.

Звънцитѣ на конетѣ пѣха чудно въ нощта.

Ние сякашъ хвърчехме. Влажното ѝ отъ сълзи лице бѣше близко до моето и устнитѣ ни се намѣриха.

Тогава тя изпусна чантичката си. Азъ я прибрахъ, да не я загуби.

Пѣсенята на звънцитѣ въ онази нощъ ни опи...

Ние отново седнахме мълчаливи единъ до другъ.